

Neposedný deň, 185 x 145 cm, akryl na plátne

Predstavujeme maliara:

akad. mal. Ján Raška

Prekvapuje mnohohrstevnatosťou a naratívnosťou

Akademický maliar Ján Raška (nar. 20. augusta 1962 v Martine) je tvorcom sugestívnych veľkoformátových plátien, ktoré prekvapujú svojou mnohohrstevnatosťou a naratívnosťou. Formálne využíva dynamický expresívny realizmus, ktorý podľa jeho vyjadrenia najpresvedčivejšie napomáha čítať symboliku figúr a rekvizít účinkujúcich v obrazových príbehoch. Jeho cieľom je vtiahnuť diváka do deja v takej miere, aby sa v ňom sám našiel a možno si položil tie isté otázky, ako si kladie autor sám.

J. Raška študoval v rokoch 1977 – 1981 odbor umelecké kováčstvo v SUPŠ v Kremnici a v rokoch 1982 – 1988 absolvoval štúdium na oddelení reštaurovanie maľby na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave.

Venuje sa maľbe a interiérovému dizajnu.

Má za sebou vyše 30 individuálnych výstav. Prvýkrát sa verejne predstavil v roku 1989 v klube Valmez vo Valašskom Meziříčí. Po troch rokoch nasledovala prvá zahraničná prezentácia, teda v roku 1992 vo Francúzsku. Okrem toho jeho diela videli v zahraničí ešte vo švajčiarskom Zürichu v Galerii D (2000) a v Poľsku – v Galerii Slovenského inštitútu vo Varšave (2023). Miestom jeho prvej výstavy na Slovensku bola Nitrianska štátna galéria v Nitre v roku 1992. Postupne tými miestami boli galérie v Martine, Bratislave (tu viaceré), Žiline, Trenčíne, Martine, Piešťanoch, Banskej Štiavnici, Zvolene, Leviciach, Tvrdošíne, Turčianskych Tepliciach, Krásnohorskom Podhradí, Hlohovci, Dolnom Kubíne, Banskej Bystrici. V Čechách vystavoval ešte v Kroměříži.

Zatiaľ poslednou verejnou prezentáciou J. Rašku bola výstava nazvaná *Iné možnosti spánku*, celý november jej patrila Galéria Átrium v Prešove. Erik Ondrejička do skladačky k výstave napísal: „To, čo však asi najlepšie charakterizuje schopnosť Jána Rašku tvoriť obrazy, ktoré svojimi príbehmi pokračujú za rámami obrazov, sú putujúce loďky. Loďky papierové aj drevené, symbolizujúce detstvo aj životnú púť a umožňujúce využiť zrkadlenie sveta foriem na hladine vody (a mysle), môžu a spravidla aj sú nositeľom niečoho nehmotného ale dôležitého, a občas aj všetkého čo máme (alebo všetkého čím sme). Tie loďky vozia pútnikov z prístavov, z ktorých vyrážajú a kam sa znova vracajú s nádejou, že ich tam čaká niečo aj niekto, kto dáva aspoň časti ich príbehu naplnenému tvorbou, neustálym hľadaním, nachádzaním a opätovným strácaním zmysel.“

(red)

Viac na: www.raskajan.sk